

Isten minden emberi számításunkon felül jó II.

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk a Lukács szerinti evangélium 8. fejezete a 4.-től a 15. verseiben a következőképpen: „Amikor pedig nagy sokaság gyűlt össze, és városról városra sokan csatlakoztak hozzá, egy példázatot mondott nekik: Kiment a magvető vetni. Vetés közben némely mag az útfélre esett, és eltaposták, vagy megették az égi madarak. Némelyik a köves helyre esett, és alighogy kihajtott, elszáradt, mert nem kapott nedvességet. Némelyik a tövisek közé esett, és amikor vele együtt felnőttek a tövisek is, megfojtották. Némelyik pedig a jó földbe esett, és amikor felnövekedett, százszoros termést hozott. Amikor ezeket elmondta, így *kiáltott*: Akinek *van füle a hallásra, hallja!* Megkérdezték tőle a tanítványai, hogy mit jelent ez a példázat. Ő ezt mondta: Nektek *megadatott*, hogy ismerjétek az Isten országának titkait, de a többieknek példázatokban adatik, hogy akik látnak, *ne lássanak*, és akik hallanak, *ne értsenek*. A példázat pedig ezt jelenti: *A mag az Isten igéje*. Akiknél az útfélre esett, azok meghallották az igét, de azután jön az ördög, és kiragadja a szívükből, hogy ne higgyenek, és ne üdvözljenek. Akiknél a köves helyre esett, azok amikor hallják, örömmel fogadják az igét, de nem gyökerezik meg bennük: ezek hisznek egy ideig, de a megpróbáltatás idején elbuknak. A tövisek közé esett mag: ezek azok, akik hallották az igét, de mikor elmennek, az élet gondjai, gazdagsága és élvezetei megfojtják őket, és nem érlelnek termést. *A jó földbe esett mag*: ezek pedig azok, akik *igaz és jó szívvel hallgatják az igét, meg is tartják, és termést hoznak állhatatossággal.*” – Urunk, kérjük, hogy *hallhassuk* meg a Te igédet. Ne csak a gondolatainkat változtassa meg a Te igéd, hanem a szívünket és az egész életünket is. *Mutasd meg nekünk* a Te kegyelmed erejét. Döbbenhessünk rá Urunk arra, hogy Te azt *akarod*, hogy *minden* ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére (1 Tim 2,4). Ámen.

Kedves Testvéreim! A magvető példázatában igen sok igehirdetés elakad annak a latolgatásánál, hogy vajon milyen talaj lehet az igehirdetővel szemben ülő gyülekezeti tag, vagy milyen talajnak gondolja a lelkész a gyülekezetet. Pedig a példázatnak egyáltalán nem ez a lényege. **A magvető példázata arról szól, hogy Isten (a magvető) minden emberi számításunkon felül jó. Isten számolatlanul szórja a magot, az Ő igéjét reánk. És döntési helyzetbe hoz minket: jó szívvel hallgatjuk-e, állhatatosan megtartjuk-e Isten igéjét, vagy sem.** Így aztán ma három dologról fogok beszélni. Elsőként Isten igéjéről. Másodszor saját magunkról: amikor néztünk, de nem láttunk, hallottunk, de nem értettünk. Harmadszor pedig saját magunkról, amikor válaszoltunk, és megváltozva állhatatosan megtartottuk Isten igéjét.

Elsőként döbbenjünk rá a mag és a talaj viszonyára. Nem a talaj hozza létre a termést. Mag nélkül a talaj – nem megy semmire. Alázattal várjunk tehát a magvetőre mi is. Teremtsünk minél több alkalmat saját magunknak, hogy megtapasztaljuk a magvetés áldásait. Hallgassunk igét, olvassunk Bibliát, szenteljünk csendes, elmélyült időt Isten szavának. **A magvető nem talajválogató. Isten nem személyválogató. Nekünk is adja a magot, az ő igéjét.** – **Döbbenjünk rá arra is, hogy a mag hibátlan.** Az egyiptomi piramisokból származó, sok ezer éves mag is ki tudott csírázni. **Életerő van a magban, Isten igéjében. Az örök élet ereje.** És **döbbenjünk rá arra is, hogy a mag ugyan-az. Istennek csak egy országa van.** Nincs első osztályú mennyország (*ami nyilván nekem jár...*) és nincs másodosztályú mennyország sem (*amibe majd a házastársam és a gyerekeim kerülnek, lehetőleg jó messze tőlem... A többiek? Ja! A többiek: azok persze mind mennek a pokolba...*). **Isten igéje ugyan-az. A talaj más, ahova esik.**

Azt se felejtjük el, kedves testvéreim, hogy **a mag, Isten megtestesült igéje a mi Urunk, Jézus Krisztus.** Így már még jobban érthető, hogy a talaj (azaz mi) miért nem megyünk semmire egymagunk. Jézus nélkül ki vagyunk szolgáltatva a bennünk élő óembernek, és az ördögnek. Jézus azonban legyőzte mindkettőt a kereszten – örökre. Jézus *maga mondta* a saját haláláról a János szerinti evangéliumban: „Bizony mondom nektek: ha földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad, ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem” (Jn 12,24). Micsoda öröm az, kedves testvéreim, hogy *lehetünk* mi Istennek a Jézus vére által szerzett gyümölcsei! Méghozzá *sokan!*

Isten igéje azonban nem nyilvánvaló. Isten igéjének a befogadásához nem csak fül kell, nem csak ész kell, hanem **a Szentlélek kell.** A Szentlélek által lesz a titokból – kinyilatkoztatás. Jézus – az eredeti görög jelentés szerint – hosszan és elnyújtottan kiáltotta: „Akinek van füle a hallásra, hallja!” Kérjük a Szentlélek kegyelmét, hogy nyissa meg a fülünket az ige *valódi* meghallására! Akkor még – pünkösöd előtt – az apostoloknak sem volt halló fülük és az ígét megértő szívük. Nem értették Jézus példázatát sem. Nem értették azt, hogy Jézus *minden* példázatban saját magáról beszélt. Saját magát, mint Isten egyszülött Fiát mutatta meg – új és új módon. Hátha most megértik... – De nem értették... Akkor mondott egy új példázatot. Tett egy új csodát. Hátha most megértik... – De akkor sem értették...

Most jutottunk el a második ponthoz. Sokszor mi sem értjük meg Isten igéjét. Nézünk – de: nem látunk. Hallunk – de: nem értünk. Vagy: értünk ugyan – de: nem mozdul meg a szívünk. Vagy: megmozdul a szívünk – de: mi magunk ugyanarra megyünk tovább. Vagy: irányt is változtatunk, megtérünk – de: visszafordulunk. Mert a hitünk nem lesz állhatatos. Mert nem adunk Istennek elég időt. Elég elmélyült időt. Mert nem bízunk Istenben. Olyanok vagyunk, mint az egyszeri ember, János. János leesett egy szikláról, de megkapaszkodott egy fában. Maga alá nézett, és megborzadt. Háromszáz méteres szakadék volt alatta. Kiabálni kezdett: „*Emberek, emberek, segítsetek!*” Semmi válasz... Sok kiabálás után János hangot hallott: „*Semmi baj nincs, János! Látlak, figyelek rád!*” – „*Ki vagy te?*” – „*Én az Úr vagyok.*” – „*Úgy érted, hogy Isten?*” – „*Igen János, én mindenütt ott vagyok. Segítek neked.*” – „*Ó Uram, mindent megteszek, mindenben jó útra térek, csak innen ments ki!*” – „*Lassabban az ígéretekkkel, János! Előbb hallgass a szavamra, hogy segíthessek neked. Csak egy dolgot kell tenned.*” – „*Mit Uram?*” – „*Bízzál bennem. Engedd el a fát.*” – Nagy csend... -- Majd János kiabálni kezd: „*Emberek, emberek, segítsetek!...*” Hát... Ilyenek vagyunk mi is.

Kedves Testvérem! Remélem, rájöttél már, hogy a magvető példázata nem egy palesztinai mezőgazdasági beszámoló. Ez a példázat a Te megtérése kérdésére. Ez a példázat arról szól, hogy lesz-e örök életed neked, vagy sem. Megingásokkal, taktikázásokkal, nem hit a hit. Hadd meséljek el erre – ismét csak saját magunkról – egy másik történetet.

A párizsi Moniteur lap vezércikkeinek a címeit sorolom fel 1815 márciusából.

9.-e: A *szörnyeteg* megszökött száműzetésének helyéről.

10.-e: A *korzikai emberevő* partra szállt.

12.-e: A *szörny* eljutott Grenoble-ig.

13.-a: A *zsarnok* Lyonnál tart.

19.-e: A *trónbitorló* elindult Párizs felé.

20.-a: *Napoleon* holnap érkezik Párizs falaihoz.

21.-e: *Napoleon császár* Párizs kapujában áll.

22.-e: Tegnap este *őfelsége, a császár* hivatalosan is elfoglalta az őt *jogosan* megillető trónt.

Hát... Ilyenek vagyunk mi is...

Most érkezünk el a harmadik, az utolsó ponthoz. Hiába nem értjük meg Isten igéjét, hiába tántorodunk el az egyetlen úttól, Jézustól újra és újra, Isten minden emberi számításán felül jó. Isten üdvözíteni *akar* minket, az Ő igéjével, Jézus Krisztussal. Sok elhintett mag szunnyad mindannyiunkban. Ahogyan Bonhoeffer mondta: Isten igéje *nem* dísznövényt terem. Isten azt *akarja*, hogy igéje olyan szívekre találjon, ahol *gyümölcsöt terem*. Isten *új* szívet ad nekünk. Isten eltávolítja belőlünk a kőszívet, és hússzívet ad nekünk. Isten *új* lelket ad nekünk, az Ő *saját* lelkét (Ez 36,26-27), a Szentlelket. Ami lehetetlen az embernek – Istennek lehetséges (Lk 18,27). Mert – ahogyan az oltár előtti igében Isten mondta: az én igém „nem tér vissza hozzám üresen, hanem *véghezviszi*, amit akarok, *eléri célját*, amiért küldtem” (Ézs 6,10-11).

Kedves Tesvéreim! Így – Isten kegyelméből lesz a mi életpályánk olyan, mint amit Weöres Sándor leírt:

Eddig se sikerült – ezután se sikerül.

Csak eddig sikerült – ezután nem sikerül.

Eddig nem sikerült – majd ezután sikerül.

Eddig is sikerült – ezután is sikerül.

Miért? Mert „meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi Krisztus Jézus napjára” (Fil 1,6).

Kedves Testvérem! Az evangéliumnak *van* egy olyan oldala, amelyet *neked magadnak kell megírnod a saját életeddel. Isten adja meg neked ehhez *bőséges magvetésként* az Ő igéjét, a *mi Urunk, Jézus Krisztus teljességét*, és *állhatatos kitartást*. Ámen.*